

El gimnàs

Catorze cadires. Catorze històries

El senyor Munch, com que cada dia, veu diferents adolescents, emocions, personalitats, situacions familiars, problemes..., vulgui o no, al final ho acaba sabent tot. Així que, a fi de poder ajudar-los, ha decidit organitzar una teràpia de grup que començaria després de les classes i que dirigiria una amiga seva que és psicòloga. Aquesta teràpia és voluntària, ningú estava obligat a assistir-hi, però ell ja barrinava possibles persones que hi podrien anar o que els aniria bé. Tot i això, aniria classe per classe i preguntaria qui s'hi voldria apuntar.

El senyor Munch es troba passant de classe en classe preguntant si algun alumne estaria interessat a apuntar-se i assistir a una teràpia en grup al final de la jornada escolar, una activitat de tarda.

El senyor Munch passa per la classe d'en TJ, la Jasmine i la Pia Foster. La Jasmine assenteix tot aixecant la mà, i evidentment, en TJ l'acompanyarà. Però el conserge sap que la Pia necessita parlar amb algú, però que a la classe no aixecarà la mà. Per tant, anuncia:

— Si us hi voleu apuntar, aixequen la mà ara o m'ho dieu a fora quan sortiu. — La Pia Foster no diu res, però el va a buscar quan acaba la classe.

Continua passant per les altres classes, quan arriba a la classe dels “caps pelats”, truca i es troba als quatre alumnes, saquejant els seus companys per agafar-los la xavalla de les butxaques. Crida l'atenció i demana si algú es voldria apuntar al grup. El senyor Munch veu com els “caps pelats” es posen a parlar entre ells, i discretament, en Xic, aixeca la mà.

La següent classe és la de la Fàtima Moss, que sempre surt de l'institut amb una llibreta i un bolígraf a la mà. És la mateixa classe que en Satchmo Jenkins, que últimament també l'havia vist sortir de l'edifici una mica preocupat. Pensa que si s'apunta al grup, després li demanarà.

L'altra classe, que ja veu al costat, és la d'en Bryson Wills, Ty Carson, en Simeon Cross i en Kenzi Thomson. Demana a la classe si algú es voldria apuntar, i se n'emporta tres més al grup de la tarda. El senyor Munch se sorprèn en veure que en Ty Carson, l'inseparable i company de jocs d'en Bryson, no s'hi apunta, donant per excusa que ha de fer una cosa a la sortida. En Kenzi i en Simeon només amb una mirada ja saben que tots dos hi assistiran.

I l'última classe, és la de la Cynthia, en Gregory Pitts i en Canton. En Gregory aixeca la mà automàticament dient que s'ha de recuperar d'una bona decepció. En canvi, els del seu "grupet" d'amics, diuen que no podran venir. Faltaven 5 minuts per acabar la classe i la Cynthia, com sempre, estava explicant un acudit —Sabeu que faria si fos un nombre negatiu? Jo el que faria seria... CÓRRER!!!— Tots tres decideixen anar-hi.

Dues hores després, ja a la tarda, en Munch espera pacientment al mix del gimnàs amb un cercle de cadires al seu voltant, segons el que ha apuntat hi assistiran 14 alumnes, per tant, calcula que haurà de posar 14 cadires. En TJ i la Jasmine arriben els primers, en TJ es posa el dit al nas, n'hi treu un àlien verd, i la Jasmine li diu que pari mentre li abaixa el braç —TJ... Va que ja saps que això és fastigós!—. Veuen que en Canton, ja estava al gimnàs amb el senyor Munch, li acabava de regalar una escombra que li podria fer servir com a gos i fer-li companyia. Els explica que es diu Pols, al principi la Jasmine i en TJ el miren amb cara de sorpresa, però acaben encongint les espatlles i dirigint-se a seure a un parell de cadires de costat.

La Fatima arriba seguidament després d'en TJ i la Jasmine amb la seva llibreta a la mà i amb cara de preocupació perquè ha vist que hi havia gent.

—ARRIBO TARD!? No pot ser, si ho tenia apuntat!— En TJ i la Jasmine li diuen que no, que arriba a l'hora i torna a revisar la seva llibreta per assegurar-se de què va bé i no s'ha confós d'aula.

Els caps palats, amb en Xic al capdavant, arriben ben contents després d'haver donat el gelat a la mare d'en Xic i es controlen les ganes d'agafar uns cèntims que veuen entre les coses del senyor Munch.

En Gregory Pitts arriba amb els llavis ben vermells per culpa del Vicks Vaporup que s'hi ha posat. S'acomia dels seus amics que l'han acompanyat fins a la porta. La Candance Green, s'ha quedat a casa de la Sandra parlant amb ella.

En Satchmo Jenkins, arriba suat i amb cara d'haver estat molta estona corrents. Els explica que al seu carrer, hi ha un gos, i que no l'aprecia massa. Que sempre hi ha de passar corrent pel davant.

Arriba en Bryson Wills amb unes ulleres als ulls de no dormir, que podríem dir que no se les aguanta. El senyor Munch pensa que segurament s'ha passat tot el dia jugant, ja que avui no havia vingut a l'institut. Ha sentit a dir que el dia abans-d'ahir, uns xicots de la seva classe, l'havien perseguit fins a trobar-lo i atonyinar-lo. Però, ep!, ara no porta les mans buides, hi porta un ram de roses! I al seu costat arriba en Ty Carson, que abans no l'havia avisat que vindria, però que ara sí que s'hi ha presentat. El senyor Munch sospira i va a buscar una altra cadira per a en Ty.

Immediatament, apareixen en Simeon Cross i Kenzi Thomson un a sobre l'altre, com sempre. Cridant:

—Arri, Arri!!!— En Simeon deixa que en Kenzi rellisqui per la seva esquena fins a tocar el terra i tot seguit es posen a fer la seva xocada de mans, la qual provoca un crit de tots els presents.

—Noooo, que no podrem començar mai!!!— I tothom esclata a riure.

Uns minuts més tard, la Cynthia <<si-tu-ho-dius>> arriba supercontenta imaginant-se que tothom l'està aplaudint per la seva “entrada triomfal” i decideix fer un acudit: —Sabeu que faria si fos un nombre negatiu? Jo el que faria seria... CÓRRER!!! — Ningú riu, perquè no l'entenen, excepte el senyor Munch, que just aquell matí, quan ha passat per la seva classe, l'acabava d'explicar.

Finalment, quan ja ha arribat tothom i estan a punt per començar, en Munch està devastat perquè realment pensava que la Pia vindria, s'obre la porta de cop i apareix la Pia, demanant perdó per donar un cop tan fort a la porta que tothom, gira el cap de cop en direcció a la porta —Ho sento! M'ha relliscat l'skate— diu amb la cara vermella per la vergonya. I en Munch somriu en veure que al final sí que hi ve.

I arriba l'última persona que esperaven, la doctora Olivia entra tot contenta a la sala i anuncia: —Bona tarda!! Soc la doctora Olivia, però em podreu dir sense el “doctora” i només Olivia. Oi que tots ja sabeu que farem aquesta tarda?—

I aquesta història havia d'acabar com ho fan les millors històries. Amb un autobús escolar retornant al cel.

Aina Casas, Neila Márquez, Berta Marsol